

ՏԱՍՆ ԵՒ ԻՆՆԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարվանը 6 ռուբլի:
Ստանձին համարները 7 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմյանի խմբագրատան մէջ:

Մեր հասցեն. Тифлисъ. Редакция «Мшакъ».
կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բայց է առևտուհան 10—2 ժամ
(բայցի կիրակի և տօն օրերից)

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
խրաքանչիւր բառին 2 կոպեկ:

ՆԵՐԿԱՅ 1891 ԹԻՒԱԿԱՆԻՆ

„ՄՇԱԿ“

ԳՐԱԿԱՆԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԼՐԱԳԻՐ

Յայտարարվում է Թիֆլիսում, նորի դրոշմով և նորի պրոգրամայով: Մենք կը ստանանք սեփական ձեռագրերը:
ՄՇԱԿԻ տարեկան գինը 10 ռուբլի է, վեց ամսվանը 6 ռուբլի:
Գրվել «ՄՇԱԿԻ» կարելի է ՌՄԲԱԳՐԱՍԱՆԸ (Բարձրագույն և Բազմաբարձր փողոցների անկյունում, Թամարյանի տանը):
Յայտարարութիւններ ընդունվում են թէ հայերէն, թէ ռուսերէն և թէ օտար լեզուներով բառերով վճարվում է 2 կոպեկ:
«Մշակի» առաջին երեսի վրա մասնաւոր յայտարարութիւններ չեն տպագրվում, այլ տպագրվում են միմյանի լրագիրների յայտարարութիւնները, մասնաւորապէս և պաշտօնական հաստատութիւնների յայտարարութիւնները, որոնց համար կրկնակի է վճարվում: Մասնաւորապէս տպագրելու առաջին երեսի վրա արժէ 4 ռուբլի, իսկ չորրորդ երեսի վրա՝ 2 ռուբլի:
Խմբագիր-հրատարակող ԳԻՐԿՈՐ ԱՐՄԻՆԻՆ

ԲՈՎԱՆԳՆՈՒԹԻՒՆ

ՆԵՐԿԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Հայոց բարեգործական ընկերութեան ընդհանուր ժողովը. Գարեջրական ընդհանուր գանձարան. Նամակ Ղարաբաղից. Նամակ Բազումից. Ներքին լուրեր.— ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ.— ՀՆՈՒԱԳԻՐՆԵՐ.— ԲՈՐՍԱ.— ՅԱՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.— ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Համբարական միութիւններ.

ՆԵՐԿԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՑ ԲԱՐԵԳՈՐԾԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԺՈՂՈՎՈՐ
Կիրակի, յունվարի 20-ին, Թիֆլիսի քաղաքային շուկայի դահլիճում կայացաւ Հայոց բարեգործական ընկերութեան ընդհանուր ժողովը: Ժողովը նշանակված էր ժամը 11-ին, բայց 12-ին հաղիւ հաղ հասարակ էին 15 հոգի, որոնց ներկայութեամբ և բացից ժողովը. յետոյ աւելացան էլ մի 8—9 հոգի:
Սրբ անասկ անտարբերութիւն դէպի ընկերութիւնը միանգամայն անհասկանալի է: Ամեն մի լիտերիցէնտր, կամ աւելի լաւ ասած, ամեն մի հայի հետ խօսելիս նա ձեռք մեծ մեծ քարոզներ

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ՀԱՄԲԱՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆՆԵՐ
Մի համեմատական նկատողութիւն մեր համբարակների և եւրօպացոց միջին համբարակների ցէկական միութիւնները մասին:
Համբարակութիւնը իբրև հասարակական և վարչական միութիւն: Իբրև հասարակական մարմին համբարակութիւնը կարելի է ընկել երկու տեսակէտից—ներքին և արտաքին: Ներքին տեսակէտից համբարակութիւնը ունէր ինքնավարութեան իրաւունք,—ունէր իր վարչութիւնը, դատաստանը, իր վարչական և դատաստանական օրգանները, իր գանձը: Այդպէս չէր համբարակութեան դրութիւնը արտաքին փողովից. նա իբրև հասարակական մարմին ենթարկված էր ընդհանուր պետական և քաղաքային կառավարութեան: Նախ խօսենք համբարակութեան մասին այս վերջին կողմից: 1) Համբարակութիւնը կազմանալու և համբարակական վարչութիւնը բաժանելու և ժողովելու նպատակով: Տեղութեան հարկերը, գլխաւորապէս զլուհարկը, բաժանվում էր ամբողջ քաղաքացիները վրա. գլուխների թիւով պիտիցական վարչութիւնը որոշում էր, թէ որքան

կը կարգաւ Բարեգործական ընկերութեան կարեւորութեան և նրանից սպասելի ապագայ յոյսերի մասին. բայց կարծէք թէ այդ բանը պէտք է ինչն իրան լինի...
Ժողովը պարագմունքի առարկաների թուով միջին այլոց նշանակված էին տեղական վարչութիւններին տրվելի նոր հրահանգները, որոնք արժանի էին ամենալուրջ ընդունման, քանի որ այդ հրահանգները կարող են մեծ ազդեցութիւն ունենալ ընկերութեան ապագայ գործունէութեան վրա, արդիւր լինելով կամ միանգամայն վերականգնելով նրան: Եւ մի այդպիսի հարցի ընդունման համար հաղիւ քան մարդ էր հաւաքվել, այն էլ կէսն ընկերութեան պաշտօնական անձինքներից: Հրահանգները կազմված են 23 կէտերից, որոնց կարգաւ և ընկեր մի նիստում դժուար կը լինէր և այդ պատճառով ժողովը ընտրեց իր միջին մի յանձնաժողով՝ պ. պ. Ս. Չելինսկուց, Ս. Արծուրուց, Բ. Նաւասարդեանցից և Ա. Արապանանցից: Բացի քաղաքացի, որը պէտք է ամենաշատը մի ամսվայ ժամանակամիջոցում վերաքննի վարչութեան կազմած նոր հրահանգները և առաջարկի ընդհանուր ժողովին:

Սյունեան կարգապահ ներկայ 1891 թւի նախահաշիւը, որից երևաց, որ տեղական վարչութիւններից շատերը մինչև այսօր, հակառակ կահարկ ստանալու է այս կամ այն համբարակութիւնից: Յետոյ ամեն համբարակ ուստաբաշին համբարական ժողովում բաժանում էր համբարակութեան անդամների մէջ, ապա հարկը ժողովում էր և յանձնում պիտիցական վարչութեան կամ քաղաքային դէպուստատին:
Բացի հարկերից քաղաքացիները կատարում էին զանազան անձնական ծառայութիւններ, տալիս էին օլամ և բէգար,—այն է ճանապարհների չինելու ժամանակ, զօրքերին տներում տեղաւորելու միջոցին և այլն: Այս տեսակ պարտաւորութիւնները համբարակութիւնները կատարում էին հերթով: Իսկ առանձին համբարակութիւնների անդամների մէջ հերթը նշանակում էր ուստաբաշին: Մեծ քաղաքներում, մասնաւոր երբ ուստաբ օրէնքները վերջնականապէս տարածվեցին մեր երկրի վրա, այս տեսակ ծառայութիւնները պետութիւնը վերափոխեց զրամական տուրքերի: Բայց փոքր քաղաքներում մինչև 50-ական թւերի սկիզբը օլամը և բէգարը և միւս հատկութիւնը շարունակում էին իրանց գոյութիւնը: Այսպիսով համբարակութիւնը և համբարակական վարչութիւնը չէին թիւնների բաժանման և ժողովելու գործին: Իսկ մենք պնդում էինք, թէ այդպէս պէտք է լինէր, վերջապէս մի մուսած ուստաբաշու մեզ յանձնած թղթերից երևաց, որ մեր ենթադրութիւնը ճիշդ է: Համբարակութիւնների մասնակցութիւնը

համարակութեան, չեն հասցրել կենտրոնական վարչութեանը իրանց նախահաշիւները: Կենտրոնական վարչութիւնը, չը կամենալով այդ պատճառով դադարեցնել յիշյալ ընկերութիւնների գործունէութիւնը, ինչպէս պահանջում է կանոնադրութիւնը, նոյեմբերի 15-ից յետոյ: Ընդհանուր ժողովին նախապահը, նկատելով որ մի այդպիսի առաջարկութիւն չէ համապատասխանում կանոնադրութեան, յայտնեց, որ այդ բանը չէ կարելի թոյլ տալ զուէրակութեան ենթարկելու: Վարչութեան անդամներին այն ժամանակ հարց յարուցին, թէ ինչպէս պէտք է վարվին այն տեղական ճիւղերի վարչութիւնների հետ, որոնք չեն կամենում կատարել իրանց պարտականութիւնները: Այդ հարցն առիթ տուեց երկար և տաք վիճաբանութիւններին, որոնք, տարաբաղաբար, ոչ մի զբաղան հետևանքի չը հասան: Անդամներից մի քանիսը մինչև անգամ առաջարկեցին դիմել մի միջոցի, այն է անհնազանդ տեղական ճիւղերի գործունէութիւնը դադարեցնել, քանի որ այդպիսի ճիւղերն իրանց պարտականութիւնը ենթանակին չը կատարելով, կարող են վնասել ամբողջ Բարեգործական ընկերութեան օրինական ընթացքին և առիթ կը դառնան կանոնադրութեան խախտելուն, որ վատ հետևանքներ կարող է ունենալ:
Ժողովը ոչ մի եզրակացութեան չէկաւ, և ժամանակն ուշ լինելով, ցրվեց, որչեւիտ ժողովիկ միւս կիրակի շարունակելու նախահաշիւ ընդունելու և կատարելու պաշտօնական անձերի ընտրութիւնը:

ԳՊՐՈՑԱԿԱՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԳՆԱԶԱՐԱՆ

Եթէ այսօր մեր դպրոցական գործն առաջ չէ գնում, դրա գլխաւոր պատճառը նրա նիւթական դրութիւնն է: Այսօր մեր ուսուցիչները աշխատում են այն դպրոցներում պաշտօն ստանալ, թէկուզ հէց քիչ ուսուցիչ, որտեղ ուսուցիչները բաշխումը կանոնաւոր է: Այսպիսով էլ մեր գլխական դպրոցները ոչ մի ուսուցիչ չէ ցանկանում գնալ և նրանք փակված են մնում:
Այն բոլոր պահանջները, ինչ անում են ուսուցիչը, թէ նա այս կամ այն զուարճութեան ետեղ չը պէտք է գնայ, պէտք է հասարակու-

հարկերի բաժանման և ժողովելու գործում այնքան տարածված էր և օգտաւէտ, որ Երևանի նահանգապետը դեռ 1866 թ. իր նախագծում քաղաքային վարչութեան կազմակերպութեան վերաբերութեամբ, անհրաժեշտ էր համարում այս սովորութիւնը հաստատել և դարձնել օրէնք: Կառավարչապետի արիւրից մենք այս հարցի մասին դուրսնք բերել հարկաւոր տեղեկութիւններ. այս յօդուածի նպատակից հետո է հարցի մանրամասն ընկելը: Այս մասին մենք կը խօսենք մեր շարագրութեան մէջ իր ժամանակին: (Խնդրեմ նիւթ ժողովողները այս հարցի վրա առանձին ուշադրութիւն դարձնեն):

2) Համբարակութիւնը իբրև պիտիցական միութիւն:

Մեր քաղաքներում, ուստաբ տիրապետութիւնից առաջ, գիշերվան կարգն ու հանգստութիւնը պաշտպանելու համար կար երկու տեսակ սովորութիւն. խաները նշանակում էին առանձին դարձուղ կամ իւրաքաչի—պիտիցական կառավարչապետ. նրան հպատակված էին ստոր պիտիցական պաշտօնականներ, որոնք համապատասխանում էին այդման ղեկավարներին: Նրանք պարտաւոր էին պաշտպանել գիշեր ժամանակ կարգը քաղաքում: Իսկ բազարի գիշերվայ ապահովութիւնը թողած էր վաճառականների և արհեստագործների հոգատարութեանը:
Մեծ քաղաքներում, առհասարակ հարուստ դասակարգը վարձում էր, ինչպէս մինչև այժմ էլ

թեանը ծառայէ, եթէ մինչև անգամ ամիսներով ուսուցիչ չէ ստացել, պէտք է իր ամբողջ ֆիզիական և բարոյական ոյժը գործ դնէ մանուկ սեղանի վրա, և ուրիշ այդպիսի պահանջներ չատ գեղեցիկ են, բայց անիրագործելի:
Երբ հասարակութիւնը այդքան խիստ պահանջներ ունի ուսուցիչից, պէտք է նախ ապահովանքի թէ նրա և թէ բոլոր դպրոցների նիւթական վիճակը: Բայց իսկապէս այդպէս չէ: Տեսնում էք մի ուսուցիչ, որը ամենալաւ և բարեխիղճ կերպով ուսումնասիրել է և աւանդում է իր առարկաները, մի քանի տարիներ արդիւնաւոր կերպով ծառայել է և արժանի է վարձատրութեան, վաղը յանկարծ կը տեսնէք նա արձակված է պաշտօնից, տեղ չունի և քաղցած է: Ինչո՞ւ. որովհետև այս ինչ հոգաբարձուին գլուխ չը տուեց և կամ հոգաբարձուն ունէր իր մի բարեխիղճ, որին այդպիսի պիտի նշանակէր: Նկատվում է և բոլորովին հակառակը: Տեսնում էք մի բոլորովին անփորձ և անձանթ մարդ, որը գուցէ և կանոնաւոր կրթութիւն էլ չէ ստացել, բայց միայն այս կամ այն հոգաբարձուին հպատակվում է,— ստանձնում է մի դպրոցի տեսչի, կամ առաջ ուսուցչի պաշտօնը, և չը նայելով որ այդ պաշտօնը խայտառակ կերպով է ստանում, բայց և այնպէս նա երկար տարիներ վարում է այդ պաշտօնը: Միւս կողմից, մի ուսուցիչ շատ լաւ է պարագուծ, սիրում է թէ իր պաշտօնը և թէ դպրոցը, սովոր է և այն, բայց երբ որ ուսուցիչ իր ժամանակին չէ ստանում, որով պէտք է հոգայ իր ապրուստը կամ կառավարի իր ընտանիքը, բեկտում է թուլանալ, սառչել և շատ պարզ է, որ նրան չեն գրաւում իր դասերը, սաները, դպրոցը, այլ նա մտածում է, թէ պարտաւորվել ինչ պատասխան տայ, տան վարձը որտեղից տայ, և ուրիշ այդպիսի դուռ ընտանեկան հոգսեր:

Եթէ այսօր մեր գիշերվան ուսուցիչ չէ գնում, եթէ այսօր մեր միջնակարգ դպրոցները մեծ մասամբ լցված են անփորձ կամ ոչ-մասնագէտ մարդկանցով, իսկ փորձված և հմուտ մանկավարժները փակվում են մեր դպրոցական գործից, այդ բոլորի պատճառը մեր դպրոցների նիւթական անապահով դրութիւնն է մի կողմից և հոգաբարձական և ուսուցչական անօրոշ իրաւունքը և յարաբերութիւնները միւս կողմից:
Պէտք է մի կերպ այդ կանոնաւորել:
Պէտք է խոստովանւած, որ թեմական տեսուչների

վարձում են, գիշերվան պահապաններ. սրանք անւանվում էին զանազան տեսակ—«բէլիքի», «հասաս», «գարալու», և այլն: Խաների ժամանակ այդ գիշերապահ ծառայներն ունէին իրանց մեծը, որ անուանվում էր հասասաչի: Վրաստանում դրանց անուանում էին քէլիքի ուսուցիչ է: Սրանք իրանց ստորաբաշի պահապաններին հետ պատասխանատու էին ամեն մի գոյութեան համար, որ պատահում քաղաքում: Արժատ դասակարգը փոքր քաղաքներում, և արհեստագործները, ինչպէս մինչև այսօր էլ լինում է գիշերվանում, իրանք էին անձանք հսկում քաղաքի կամ իրանց արհեստակիցների խանութների վրա: Այս ծառայութիւնը նրանք կատարում էին հերթով—ամեն համբարակութիւն մի օր շարժական. եթէ նրանց թիւը շատ էր, 3—4 ամիսը մի անգամ էր հերթը հասնում առանձին վարպետներին: Երբ քաղաքում աւաղակները շատանում էին և պիտիցական պաշտօնականները անոգ էին գտնվում կարգը պաշտպանելու համար, խաները ընտելիւնիցն էլ էին պահանջում գիշերները մասնաւոր և պաշտպանել կարգը և քաղաքի ապահովութիւնը: Այս սովորութիւնը տարածված էր միջնադարեան Ֆրանսիայում, իսկ գիշերվայ կարգապահութեան ծառայութիւնը յայտնի էր ցուէ—անունով: Բայտ երևոյթին, մեր քէլիքութիւն և հասասութիւնը համանման կազմակերպութիւն և նշանակութիւն ունէին: Այնտեղ ևս արհեստագործները և ցէկական միութիւնները պարտական էին կատարել այս

վարձում են, գիշերվան պահապաններ. սրանք անւանվում էին զանազան տեսակ—«բէլիքի», «հասաս», «գարալու», և այլն: Խաների ժամանակ այդ գիշերապահ ծառայներն ունէին իրանց մեծը, որ անուանվում էր հասասաչի: Վրաստանում դրանց անուանում էին քէլիքի ուսուցիչ է: Սրանք իրանց ստորաբաշի պահապաններին հետ պատասխանատու էին ամեն մի գոյութեան համար, որ պատահում քաղաքում: Արժատ դասակարգը փոքր քաղաքներում, և արհեստագործները, ինչպէս մինչև այսօր էլ լինում է գիշերվանում, իրանք էին անձանք հսկում քաղաքի կամ իրանց արհեստակիցների խանութների վրա: Այս ծառայութիւնը նրանք կատարում էին հերթով—ամեն համբարակութիւն մի օր շարժական. եթէ նրանց թիւը շատ էր, 3—4 ամիսը մի անգամ էր հերթը հասնում առանձին վարպետներին: Երբ քաղաքում աւաղակները շատանում էին և պիտիցական պաշտօնականները անոգ էին գտնվում կարգը պաշտպանելու համար, խաները ընտելիւնիցն էլ էին պահանջում գիշերները մասնաւոր և պաշտպանել կարգը և քաղաքի ապահովութիւնը: Այս սովորութիւնը տարածված էր միջնադարեան Ֆրանսիայում, իսկ գիշերվայ կարգապահութեան ծառայութիւնը յայտնի էր ցուէ—անունով: Բայտ երևոյթին, մեր քէլիքութիւն և հասասութիւնը համանման կազմակերպութիւն և նշանակութիւն ունէին: Այնտեղ ևս արհեստագործները և ցէկական միութիւնները պարտական էին կատարել այս

վարձում են, գիշերվան պահապաններ. սրանք անւանվում էին զանազան տեսակ—«բէլիքի», «հասաս», «գարալու», և այլն: Խաների ժամանակ այդ գիշերապահ ծառայներն ունէին իրանց մեծը, որ անուանվում էր հասասաչի: Վրաստանում դրանց անուանում էին քէլիքի ուսուցիչ է: Սրանք իրանց ստորաբաշի պահապաններին հետ պատասխանատու էին ամեն մի գոյութեան համար, որ պատահում քաղաքում: Արժատ դասակարգը փոքր քաղաքներում, և արհեստագործները, ինչպէս մինչև այսօր էլ լինում է գիշերվանում, իրանք էին անձանք հսկում քաղաքի կամ իրանց արհեստակիցների խանութների վրա: Այս ծառայութիւնը նրանք կատարում էին հերթով—ամեն համբարակութիւն մի օր շարժական. եթէ նրանց թիւը շատ էր, 3—4 ամիսը մի անգամ էր հերթը հասնում առանձին վարպետներին: Երբ քաղաքում աւաղակները շատանում էին և պիտիցական պաշտօնականները անոգ էին գտնվում կարգը պաշտպանելու համար, խաները ընտելիւնիցն էլ էին պահանջում գիշերները մասնաւոր և պաշտպանել կարգը և քաղաքի ապահովութիւնը: Այս սովորութիւնը տարածված էր միջնադարեան Ֆրանսիայում, իսկ գիշերվայ կարգապահութեան ծառայութիւնը յայտնի էր ցուէ—անունով: Բայտ երևոյթին, մեր քէլիքութիւն և հասասութիւնը համանման կազմակերպութիւն և նշանակութիւն ունէին: Այնտեղ ևս արհեստագործները և ցէկական միութիւնները պարտական էին կատարել այս

վարձում են, գիշերվան պահապաններ. սրանք անւանվում էին զանազան տեսակ—«բէլիքի», «հասաս», «գարալու», և այլն: Խաների ժամանակ այդ գիշերապահ ծառայներն ունէին իրանց մեծը, որ անուանվում էր հասասաչի: Վրաստանում դրանց անուանում էին քէլիքի ուսուցիչ է: Սրանք իրանց ստորաբաշի պահապաններին հետ պատասխանատու էին ամեն մի գոյութեան համար, որ պատահում քաղաքում: Արժատ դասակարգը փոքր քաղաքներում, և արհեստագործները, ինչպէս մինչև այսօր էլ լինում է գիշերվանում, իրանք էին անձանք հսկում քաղաքի կամ իրանց արհեստակիցների խանութների վրա: Այս ծառայութիւնը նրանք կատարում էին հերթով—ամեն համբարակութիւն մի օր շարժական. եթէ նրանց թիւը շատ էր, 3—4 ամիսը մի անգամ էր հերթը հասնում առանձին վարպետներին: Երբ քաղաքում աւաղակները շատանում էին և պիտիցական պաշտօնականները անոգ էին գտնվում կարգը պաշտպանելու համար, խաները ընտելիւնիցն էլ էին պահանջում գիշերները մասնաւոր և պաշտպանել կարգը և քաղաքի ապահովութիւնը: Այս սովորութիւնը տարածված էր միջնադարեան Ֆրանսիայում, իսկ գիշերվայ կարգապահութեան ծառայութիւնը յայտնի էր ցուէ—անունով: Բայտ երևոյթին, մեր քէլիքութիւն և հասասութիւնը համանման կազմակերպութիւն և նշանակութիւն ունէին: Այնտեղ ևս արհեստագործները և ցէկական միութիւնները պարտական էին կատարել այս

վարձում են, գիշերվան պահապաններ. սրանք անւանվում էին զանազան տեսակ—«բէլիքի», «հասաս», «գարալու», և այլն: Խաների ժամանակ այդ գիշերապահ ծառայներն ունէին իրանց մեծը, որ անուանվում էր հասասաչի: Վրաստանում դրանց անուանում էին քէլիքի ուսուցիչ է: Սրանք իրանց ստորաբաշի պահապաններին հետ պատասխանատու էին ամեն մի գոյութեան համար, որ պատահում քաղաքում: Արժատ դասակարգը փոքր քաղաքներում, և արհեստագործները, ինչպէս մինչև այսօր էլ լինում է գիշերվանում, իրանք էին անձանք հսկում քաղաքի կամ իրանց արհեստակիցների խանութների վրա: Այս ծառայութիւնը նրանք կատարում էին հերթով—ամեն համբարակութիւն մի օր շարժական. եթէ նրանց թիւը շատ էր, 3—4 ամիսը մի անգամ էր հերթը հասնում առանձին վարպետներին: Երբ քաղաքում աւաղակները շատանում էին և պիտիցական պաշտօնականները անոգ էին գտնվում կարգը պաշտպանելու համար, խաները ընտելիւնիցն էլ էին պահանջում գիշերները մասնաւոր և պաշտպանել կարգը և քաղաքի ապահովութիւնը: Այս սովորութիւնը տարածված էր միջնադարեան Ֆրանսիայում, իսկ գիշերվայ կարգապահութեան ծառայութիւնը յայտնի էր ցուէ—անունով: Բայտ երևոյթին, մեր քէլիքութիւն և հասասութիւնը համանման կազմակերպութիւն և նշանակութիւն ունէին: Այնտեղ ևս արհեստագործները և ցէկական միութիւնները պարտական էին կատարել այս

վարձում են, գիշերվան պահապաններ. սրանք անւանվում էին զանազան տեսակ—«բէլիքի», «հասաս», «գարալու», և այլն: Խաների ժամանակ այդ գիշերապահ ծառայներն ունէին իրանց մեծը, որ անուանվում էր հասասաչի: Վրաստանում դրանց անուանում էին քէլիքի ուսուցիչ է: Սրանք իրանց ստորաբաշի պահապաններին հետ պատասխանատու էին ամեն մի գոյութեան հ

նշանակվելով, մասամբ գործը կանոնադրվում է: Նման և մեր թեմական տեսուչներն այսօր բարեխղճաբար կատարելիս լինեն իրանց պաշտօնը, դպրոցների ուսումնական մասը կարող է կանոնադր կերպով ընթանալ: Առաջ ուսուցիչը նշանակվում է թեմական տեսուչի միջոցով, իսկ ուսուցիչները հրավիրվում են առաջ ուսուցիչից: Նման թեմական տեսուչը, որը շատ լաւ կարող է ճանաչել իր ստորադասներին, աշխատէ նշանակել բարեխիղճ, փորձված և ընդունակ առաջ ուսուցիչներ, շատ պարզ է, որ այս վերջիններն էլ այնպիսի խմբեր կը կազմակերպեն, որ ուսումնական մասը մեծ առաջադիմութիւն կանի, մասնաւորապէս որ դրա պատասխանատուութիւնն էլ իրանց վրա է ընկած: Թեմական տեսուչը կարող է նոյն իսկ փոխադրել առաջ ուսուցիչներին մի դպրոցից միւսը, որտեղ կարեւորութիւն կը զգացվի, կարելի է աւելի ընդունակներին բարձրացնել պաշտօնի մէջ, ուղղուած ենք ասել, որ եթէ նա երկրորդ կողմարի դպրոցումն է, կարելի է փոխադրել առաջին կողմարի դպրոց, նշանակելով առաջ ուսուցիչ, աւելացնելով ուսուցիչը: Այդպիսով մի ուսուցիչ, որը իրան նպատակ է դրել ծառայել մեր մասնակ սերնդին, աչքի առաջ կունենայ, որ նա իր գործը սկսելով գիւղական երկրորդ կողմարի դպրոցից, կարող է բարձրանալ, աւելի դրամական վարձատրութիւն ստանալ, նոյն իսկ միջնակարգ դպրոցներում պաշտօն ստանալով և ուրեմն ամեն ճիշդ կը թափի արդիւնաւէտ լինելու: Այն ինչ այժմ ուսուցիչը չը գիտէ, թէ մայրիկն ինչ է սպասում իրան, որտեղ կը մնայ, ինչ ուսուցիչն ունի չը չինել ու ներքին կամ աննրբիկ միջոցներով իրեն, որ կարողանայ մնալ իր պաշտօնում:

Գալով ներթական ապահովութեան, պէտք է սահմանել, որ դպրոցի թէ ծախսերը և թէ ուսուցիչներին առճակատ ստացվին անխափան և կանոնաբար: Գրան հասնելու համար կայ մի դրական միջոց.— հինգ ընդհանուր դպրոցական գանձարան, որտեղ հաւաքվին մեր բոլոր դպրոցներին եկամուտները, որտեղից էլ կը հոգացվին այդ դպրոցներին ծախսերը: Մեր ընդհանուր դպրոցական թրագծեցիկը եղևում է, որ եկամուտը ծածկելով ծախսերը, դեռ աւելանում է և ուրեմն դժուար է այդպիսի մի կանոնի տակ դնելը: Գրան հասնելու համար կարելի է ունենալ մի բարձր դպրոցական ֆինանսական յանձնաժողով, որի ձեռքին լինի ընդհանուր ներթական հաշիւը և որն ունենայ թեմական և դատարանական քաղաքներում իր ճիւղերը, որոնք կարող են լինել նոյն իսկ հոգաբարձուները: Ամեն մի թեմի կամ դատարանի դպրոցները եկամուտները պէտք է սնցեն այդ ճիւղերի ձեռքը և դրանց ձեռքով էլ ծախսելով պահանջի կամ նախահաշի համեմատ: Գրա օգուտն այն է, որ մի դպրոց ունի 10 հազարներով եկամուտ, իսկ շատ դպրոցներ ոչ մի եկամուտ չունեն, մի դպրոցից ստացվող եկամուտով կարելի է ծածկել միւսի ծախսերը: Այդ մի

նոյն ճիւղերի ձեռքով կարելի է թողնել նոյն իսկ մեր վանքերի եկամուտները, որոնց 0,1 մասը չէ մտնում էջմիածնի գանձարանը և սահմանելով մի որոշ եկամուտ յոյուս էջմիածնի գանձարանի, մնացածը դարձեալ ծախսել դպրոցական գործի վրա: Այդպիսով միայն կարելի է չքաւոր գիւղերում դպրոցներ պահել: Գրանով ահա կարելի է մի փոքր ապահովել դպրոցների գոյութիւնը և վարժապետներին ուսուցիչները:

ՆԱՄԱԿ ԳԱՐԱՔԱՂԻՑ

Այն օրից, երբ Անդրկասպեան երկիրը ճանապարհ բացեց մեր գիւղացիների համար, այն օրից, երբ մեր գիւղացին տեսաւ իրան խրված պարտքերի մէջ, երբ նա տեսաւ, որ այլ ևս իր քրտնքի տէրը չէ, տէրը չէ իր սեփականութեան,— ձեռքից գցեց բաճիկ, գոթիւնը, թողեց վարեւանգիւրը, ընտանիքը և վերցրեց դաղթական ցուպը:

Գիւղացին մի առաւօտ բաղխում է այն վաշխառուի դուռը, որը իրան ջղում է օտարութիւն, աղաչում է ճանապարհածախս տալ: Վաշխառուն իր օգտի համար տալիս է ուղածը: Առաջ քան ճանապարհ գցելը վաշխառուն մի շարք աւելուցում է կարգում գիւղացու գլխին: Գիւղացին, ինչ աշխատելու լինի, իր վաշխառուի հասցեով պիտի ուղարկվի: Այսպէս գիւղացին իր ունեցածները և ընտանիքը վաշխառուի խնամատարութեան տակ թողնելով, հեռանում է հայրենիքից: Եթէ բազմը շաղկապեց և օտար ուղարկեց քանի մի ամիսց յետոյ 10, 25, 50 րուբլի վաշխառուն, ահա սա դառնալու է պատճառ միւսներին էլ հալածելու: «Այ անամթներ, ասում է վաշխառուն դիւրում մնացածներին, սանադները երբ պիտի փոխեք, սպասեցեք որ վերցնեմ ձեր երեխաների վերջին պատասն էլ, ամօթ չէ, որ դուք գիւղացիները մահ էք դալիս, քաշվեցեք, կորեք, աչքներիս մէջ երևալ, գոնէ Մարկոսից, կիրակոսից ամօթ քաշեցեք, երէկվայ գնացածն է, ամիսը 25 րուբլի փող է ուղարկում, անաբուռ», վերջացնում է վաշխառուն ու յարձակվում մի քանիսի վզիցը բռնելով, քաշում խանութը: Ներկայ գտնվող գիւղացիք միջամտում են և գործը վերջանում է նրանով, որ վաշխառուն շինում է մի ցանկ, թէ քանի մարդք պիտի դնան փող աշխատելու: Եթէ մի գիւղում այս վաշխառուների թիւը լինէր երկու, երեք, դժբաղդութիւնն այնքան մեծ չէր լինի, բայց դրանց թիւը շատ գիւղերում տասից աւելի է: Շատ անգամ մի ունեւոր գիւղ դառնում է վաշխառու իր շրջակայ գիւղերի համար, հասկանալի է, որ երկու դէպքումն էլ հետեանքը մի և նոյնն է.— փախցնել մարդկանց իրանց տնից, իսկ մարդկանց փախցնելուց յետոյ վաշխառուն ստնում է արդեօք ինամք նրանց թողած սեփականութեան վրա: Պատասխանը որոշ է, նախ վաշխառուն այնքան էլ շատ չէ հետաքրքրվում, թէ հետագայ

մի ընտանիքը սոված մնանում է, թէ ոչ, կամ փչանում է նրա խաղողաբաղը, թուփարաղը, և այլն:

Ամենաքիչ միջոցը, որ գիւղացին աշխատում է օտարութեան մէջ, լինում է 5-ից մինչև 10 տարի: Թէ ինչ է պատահում իրանից յետոյ հայրենիքում,— պատմենք: Ընտանիքը մեծ աշխատաւոր ձեռքից զուրկ մնալուց յետոյ, քաշքշում է սրա, նրա ետևից: Եթէ ընտանիքն ունի երեխայ, ստիպված է նօթար տալ վաշխառուին, 12 կամ 15 րուբլով տարեկան. նրա աղջիկը մտնում է վաշխառուի տունը աղակրին, այդտեղ էլ աղջկայ բազմը իրան հետ է: Եթէ վաշխառուն ունի տղայ, աղջիկը կորած է միանգամայն... քանի մի ամիսց յետոյ գիւղում պտուտ են անտանելի բամբակներ, իսկ մայրը սկսում է բանել տնելու: Իսկ դուքսը ինչպէս է կառավարվում, եթէ վարեւանոյ ունի պանդուխտը, տալիս է վարեւու, 5-ից 1-ը վերցնելով. եթէ խաղողաբաղ ունի, կամ ինքը մայրը պէտք է հսկի, կամ պէտք է տայ հարեանին: Հարեանը հաղու հաղ կարողանում է իր այգին պահել, ուր մնաց ուրիշիցն էլ վերցնել: Իսկ այն խնամը, որ պահանջում է այգին, մայրը դժուարանում է տանել, ուրեմն այսպիսով այգին դատապարտված է քանդվելու:

Սովորութիւն է դառել, որ օտարութիւն գնացող մարդը պէտք է մի փնչակ սովորի, ուրեմն վերադարձած գիւղացին էլ իր ունեցածով չէ հետաքրքրվում. հայրը շարունակում է իր փնչակը, տղան ծառայութիւնը, իսկ միւսները մնում են անխնամ:

Վաշխառուից փող վերցնելու համար գիւղացուն մեղադրել չէ կարելի: Իսկ վաշխառուն մեղադրում ենք մեծ սովորների վերցնելու համար: Գիւղացուն ասում էք.— փող մի վերցնել, նա ձեզ պատասխանում է. «Մենք հօգուտ և մարմնով կապված ենք դրանց հետ, ահա ինչպէս, այսօր մեզ հազն է հարկաւոր, ցորենի պահատուրիւն է, Աստուած չը տուց, վաշխառուն տալիս է: Այսօր պէտք է վարեք մեր հողերը, կընքեք շունեքը, աղարը կտորել է, ահա այդ եղևերի համար փող նա տալիս է, հարկերը էլ նա վճարում է, վարեւանոյի խնդրում նա օգնում է, մի խօսքով նա մեզ ձեռք է մեկնում ամեն մի դժուար քալում և ամեն ձեռք մեկնելու նա ուղում է լինել վարձատրված— գարուշիկն վերցնում է բարաման, ամառը ցորենը, արարը, աչուքին գլխին: Ընդհանրապէս գիւղացին կարծում է թէ ի միշտ դատապարտված է մնալ աղքատ, վաղու, ձեռք մեկնել ունեցողներին. հենց այդ կարծիքն է, որ դառնում է քաղքեկ տնտեսութեան մէջ, հենց այդ պատճառով է նա անուշաղբը դէպի իր ունեցածը ապակները, վարեւանոյիցը. նա ասում է դատապարտվածի պէս, Աստուած ինչքան կը տայ՝ նրանով կը բաւականանամ, շատ աշխատելով չեմ հարստանալու, եթէ ուղենայ Աստուած, առանց աշխատելու էլ ինչ կը հարստացնի:

Պատահում էք մի գիւղացու, հետաքրքրվում էք վարպետին դատաստան հրաւիրելու ժամանակ— այս բոլորը իզիզ-բաշու պարտականութիւնն է: Համբարական վարչութիւնը,— ուստաբաշին և աղտախալները,— կատարում էին զանազան պարտականութիւններ. 1) նրանք հսկում էին համբարականների վարք ու բարքի վրա. 2) նրանք ստանում էին և դորձադրում քաղաքային վարչութեան և պետական պաշտօնականի հրամանները, այս դէպքում նրանք ամբողջ համբարութեան ներկայացուցիչներն էին. 3) նրանք կատարում էին բոլոր ընթացիկ գործերը,— համբարութեան գանձի շահեցնելը, համբարութեան համար ստրանք գնելը, համբարականներին հարկաւոր ժամանակ օրնութիւն հասցնելը.— այս բոլորը նրանց պարտականութիւնն էր. 4) համբարական վարչութիւնն ունէր և դատաստանական իրաւունք. նրա իրաւասութեանը պատկանում էին հետեալ գործերը. այն է վարպետի, աշակերտի և քաղաքի մէջ ծագած վիճերը, վարպետների մէջ ծագած տարաձայնութիւնները, վարպետների ընտանական անհամարակցիւնները, վարպետների և առհասարակ ձայնութիւնները, վարպետների և առհասարակ բոլոր համբարականների գործած յանցանքները, օտարականների գանդատները համբարականի անբարեխղճութեան վրա, վարպետների խաղախութեան գործերը, նրանց սուգանքի կենթարկելը: Ահա վարչութեան գլխաւոր պարտականութիւնները:

Համբարական դատաստանը չէր ճանաչում այնպիսի ձևականութիւններ, որոնք ընդունված են եւրոպական դատաստաններում: Նա հասարակ կերպով գանդատաւորներին իզիզ-բաշու միջոցով հրաւիրում էր դատաստան, այստեղ հրաւիրում էին և վկաններին: Ուստաբաշին, աղտախալները և այլ «հմուտ» և «յարգելի» վարպետները, որոնք ուստաբաշու հրաւիրումը մասնակցում էին գաղտի քննութեանը, լրում էին երկու գանդատաւոր կողմերին, հարցնում էին վկաններին, հարկաւոր ժամանակ երդմեցնում էին վկաններին կամ հենց իրանց գանդատաւորներին, և վերջում պէս կայացնում վճիռը: Վճիռը մեղանում, ինչպէս և հարաւային ճրանխայտում (XII—XIII դարերում) լինում էր բերանացի և ոչ թէ գրաւոր: Վճիռը յետոյ նշանակում էին որոշ ժամանակ, որ մեղաւորը միջոց ունենայ բաւականացնել իր արդար հակառակորդի պահանջը: Եթէ նա կանաւոր կերպով չէր կատարում վճիռը, համբարական վարչութիւնը միջամտում և ստիպում էր կատարել:

Պարտաւորութեանը դա դիւրի հարուստներից մէկն է, ուրեմն դա օրինակ կարող է լինել: Հարցնում էք.— Ապեր, տօլանա ջաղդ (ապրուստը) ունց է— Ապրում ենք, պատասխանում է.— Գիտեմ, որ ապրում էք, բայց սակեք լաւ թէ վատ:— Ոչ լաւ և ոչ վատ, պատասխանում է.— Ինչպէս, ապեր, դուք լաւ պիտի լինեք:— Չէ, որդիս, այս տարի բարման չեկաւ, թուփը պարտասէրը տաւ, արտերը մորեկը կերաւ, խաղողը երաշտը այրեց, «գարաղը» կընկրը կտորեց, առանց վարի մնացիւք:— Ուրեմն այս տարի դուք ապահոված չեք. հարգար փառք կը տայի Աստուած, եթէ առանց պարտքի ապրելի միջև գարուս, նոր-եկամաւոր: Ահա մօտաւորապէս ունեցող զիւրացու գրութիւնը, իսկ չունեցողների գրութիւնը ինչ կը լինի, դժուար չէ երևակայել:

ՆԱՄԱԿ ԲԱԳՈՒԻՑ

Յունվարի 20-ին

Ամին 19-ին Թաղիելի թատրոնում դերասան Յ. Աբելեան, մասնակցութեամբ սիրողների և Խովակի, ներկայացրեց «Հրեւոյ» դրաման, յոյուս արտիստ Արամեանի:

Ներկայացման կցված էր նաև «Записка сума-смертнаго», որ կարդաց ուսուցիչ լեզուով պ. Լաւայեանց:

Ներկայացումն ընդհանրապէս վատ չէր, թէն սպանիչ տպաւորութիւն էր թողնում յաճախակի դէմ ընկնելու և ամենազեղեկ տեղերում կրճկված:

Իբրև սիրող, առաւել աչքի էր ընկնում տիկին կաճկահանց: Չը նայելով յարգելի տիկնոջ բարասնանքները— իր տարիքին անհամապատասխան— հրեւոյ պատասխանատու դերին՝ այնու ամենայնիւ գոհացուցիչ էր:

Աբելեան, իբրև դերասան, արդէն վաղուց յայտնի է տեղիս հասարակութեան: Պարտը ունի բեմական արժանաւորութիւններ, ունի և ընդունակութիւն ու սէր դէպի բեմական արհեստը, սակայն զգալի առաջադիմութիւն իր այդ արտեստի մէջ՝ նա չէ ցոյց տալիս. այսօր նոյնն է, ինչ որ էր առաջ. ոչինչ փոփոխութիւն համարեալ չէ նշարկում դէպի կատարելագործութիւն:

Մեր կարծիքով այդ նրա համար է, որ պարտը այդ արհեստին չէ նուիրվում: Մի ժամանակ պարտը մշտական խումբ կազմակերպելու և պահպանելու ձգտումն ունէր. այդ իսկ պատճառով էլ քանի մի ներկայացումներ աշողեցրեց թէ դերասաններին ու դերասանուհիներին և թէ մի խումբ սիրողների հետ: Չապագա մի առ ժամանակ, պ. դերասանը դարձաւ, կարծում նախաձեռնի կատարելի:

Այդ ևս երկար չը տևեց: Պաշտօնը թողնելով անցեալ սեպտեմբերին ուղևորվեց Մոսկվա թէ Պետերբուրգ՝ իր արուեստի մէջ կատարելագործվելու նպատակով... Եւ ահա այժմ արդէն վերադարձել է: Պարտի ընդունակութիւնների պիտի ձևականութիւններ, որոնք ընդունված են եւրոպական դատաստաններում: Նա հասարակ կերպով գանդատաւորներին իզիզ-բաշու միջոցով հրաւիրում էր դատաստան, այստեղ հրաւիրում էին և վկաններին: Ուստաբաշին, աղտախալները և այլ «հմուտ» և «յարգելի» վարպետները, որոնք ուստաբաշու հրաւիրումը մասնակցում էին գաղտի քննութեանը, լրում էին երկու գանդատաւոր կողմերին, հարցնում էին վկաններին, հարկաւոր ժամանակ երդմեցնում էին վկաններին կամ հենց իրանց գանդատաւորներին, և վերջում պէս կայացնում վճիռը: Վճիռը մեղանում, ինչպէս և հարաւային ճրանխայտում (XII—XIII դարերում) լինում էր բերանացի և ոչ թէ գրաւոր: Վճիռը յետոյ նշանակում էին որոշ ժամանակ, որ մեղաւորը միջոց ունենայ բաւականացնել իր արդար հակառակորդի պահանջը: Եթէ նա կանաւոր կերպով չէր կատարում վճիռը, համբարական վարչութիւնը միջամտում և ստիպում էր կատարել:

Եթէ վճեք ծագել այնպիսի վարպետների մէջ որոնք պատկանում էին զանազան համբարութիւններին, դատաստանին մասնակցում էին այդ համբարների ուստաբաշինները: Գործի անհատական համար շատ անգամ հրաւիրում էին չէզոք համբարութեան վարչականներից մի քանիսին: Գործը վճուում էր վերոյիշեալ կոչանակով:

(Ար շարունակվի)

տեսակ ծառայութիւն: Բացի սրանից խաները բերել շինելու ժամանակ, պահանջում էին քաղաքացիներին և արհեստաւորներին կամ անձամբ մասնակցել շինութեանը, կամ այս ծառայութիւնը վերափոխել դրամական տուրքի և վճարքի:

Այս բոլոր արտաքին գործերում քաղաքային վարչութիւնը գործ էր ունենում ուստաբաշինների հետ, վարչութիւնը իր պահանջները յայտնում էր ուստաբաշինների ժողով և խորհուրդ անում վարչութեան պահանջները կատարելու համար: Ուստաբաշին վարչութեան առաջ և նրա վերաբերութեամբ համարվում էր իր համբարութեան ներկայացուցիչ: Այս է պատճառը, որ, Շարդելի ասելով, Պարսկաստանում դեռ XVII դարում ուստաբաշիններն նշանակում էր մինչև անգամ ինքն Շահը:

Իր ներքին կեանքի վերաբերմամբ ամեն համբարութիւն ունէր կատարեալ ինքնավարութիւն, — ունէր իր աղաւթները, իր կանօնները, իր վարչութիւնը, իր դատաստանը, իր գանձը, իր առանձին դրօշակը, որի վրա նկարագրված էին կամ պատրօնի պատկերը, կամ արհեստին վերաբերեալ գլխաւոր գործիչները և կամ երկուսն էլ միասին: Պետական վարչութիւնը գոնէ մեղանում չէր խառնվում համբարութիւնների ներքին գործերում:

VII

Համբարութիւնները, ինչպէս ասեցինք, ունէին ընդ վարչութիւնը կամ իրանց օրդանները, ու

րով կառավարվում էին: Այդ օրդանները հետեւեալներն էին:

1) Ուստաբաշին և ըր և աղտախալները: Ամեն մի համբարութիւն ունէր իր ուստաբաշին, որն ընտրվում էր կամ միանգամ, կամ ձայնելի բազմութեամբ: Նա ընտրվում էր անորոշ ժամանակով, մնում էր իր պաշտօնում այնքան ժամանակ, որքան համբարութիւնը կանխում էր և կամ ինչն կարողանում էր շարունակել ծառայութիւնը: Ուստաբաշին որոշ վարձատրութիւն չէր ստանում. միայն տնեւորն նրան համբարութիւնը տալիս էր պարգև,— երբեմն խնձոր, որը մէջ խրում էին սովորակ փողեր, երբեմն մի գլուխ շաքար և այլն: Բացի սրանից, համբարութեան համար ապրանք աւելուց ժամանակ, նրան թույլ էր արժում ստանալ բացի իր բաժնից, մի քիչ աւելի մթերք, քան թէ նրա ուրիշ համբարակցի վարպետները: Անորոշ ժամանակով ընտրվում էին նոյնպէս աղաւթները, որոնց նոյնպէս վարձատրութիւն չէր արժում: Երբեմն համբարականները, բացի ուստաբաշուց, ընտրում էին և մի գանձապետ. բայց շատ անգամ ուստաբաշին կատարում էր նաև գանձապետի պաշտօնը: Համբարային վարչութիւնը ունէր իր ձեռքի տակ առանձին ստորին պաշտօնականներ— իզիզ-բաշիններ: Սրանք վարչութեան հրամանակատարներն էին: Համբարականներին հրաւիրել ժողով ուստաբաշու հրամանները կատարելու առաջինը աւելուց, դոքքան կողպել տալու, հարկեր ժողովելու, յանցաւոր

Table with 2 columns: Item description and Price. Includes items like '2-րդ', '3-րդ', '4-րդ', '5-րդ', '6-րդ' and various percentages.

Table with 2 columns: Item description and Price. Includes items like '60% ոսկեայ ընտան', '40% ոսկեայ փոխառութիւն', 'Արեւելեան 5% փոխառ.', 'Ներքին 5% առաջին փոխառութ.', 'Պետական. երկաթուղային ընտան.', '5 1/2% ընտան.', '40% ներքին փոխառութիւն.', '50% դրամ. թղթ. ազն. կալ. բանկի.', '5 1/2% վկայակ. գրու. հող. բանկի.', '4 1/2% գրաւական թղթեր կալուած. փոխ. կրեդիտ. ընկեր. մետաղ. թղթաղ.', 'Պետերբուրգի քաղաքային կրեդիտ. ընկերութեան օբլիգացիաները.', 'Մոսկովայի քաղաք. օբլիգացիաներ.', 'Օւլեսայի', 'Թիֆլիսի', 'Գրաւ. թղթ. Թիֆլիսի կալ. բանկի.', 'Քուլթայիսի', 'Ս. Պետերբուրգի բորայի տրամադրութիւնը ամուր է:', 'Խմբագիր-հրատարակող՝ ԳԻՒԳՈՐ ԱՐՇՐՈՒՆԻ

Advertisement for 'Մ. Գ. ՅԵՅՏԼԻՆԻ' featuring an illustration of a person's face and text describing optical services and products.

Advertisement for 'ՌՕՅԱԼՆԵՐ ԵՒ ՊԻԱՆՆՈՒՆԵՐ' featuring illustrations of pianos and text describing musical instruments.

Յ Ա Յ Տ Ա Ր Ա Ր Ո Ւ Թ Ի Ի Ն Ն Ե Ր

Ս. Ի. ՖԻԻՐԵՐԻ ՏԻՐԿԸ
Ս. յօր, Հինգրաւթի, 24-ին յունվարի, կը արվի մի շքեղ ներկայացում, ամբողջ լամբի և պարեկողների մասնակցութեամբ: Վերջում դրված կը լինի, երկար պատրաստութիւններէ յետոյ, Ֆանտաստիական պանսովին, իվան Յարեվիչ՝ 4 պատկերներով որի բովանդակութիւնը վերջրած է ժողովրդական յայտնի առակից: Պատրաստութեամբ է ներկայացման համար՝ պատմական պանսովին, թամար, վրաց թագուհի՝ անուշով: Զի հեծնելու դասեր առնել ցանկացողները պայմանները մասին կարող են դիմել ջրկրի բեֆիստօրին Բինեամինին: Այլ և ընդունվում են ձիեր՝ վարժեցնելու համար: Ա. ՖԻԻՐԵՐ

ПРИСЯЖНЫЙ ПОВѢРЕННИЙ Округа Тифлисской Палаты, ТОКАРСКИЙ избралъ мѣстомъ жительства городъ ТИФЛИСЬ, на Лабораторной улицѣ, домъ Гамбаровъ, № 15.

ՊԱՆՍԻՕՆ
Ա. ՏԵՐ-ՅԱԿՈՎԼԵԱՆՑԻ
ԳՏՆՎՈՒՄ Է ՍՈԼՈԼԱԿ, ՎԵԼԻԱՄԻՆՈՎՍԿԱՅԱ ՓՈՂ., ՏՈՒՆ ԳԵՈՐԳՈՎԻ
ՅՈՒՆՎԱՐԻ 1-ից ՍԿՍԱՆ ԸՆԿՈՒՆՈՒՄ Է ԱՇԱԿԵՐՏՆԵՐ ՊԱՏՐԱՍՏԵԼՈՒ ԳԻՄՆԱՎԻՋԻՆԻ, ընդհանուր առաջարկում է, կազմեցողի կօրպուսի և Ներսիսեան ուսումնարանի համար: Ուսումնարանում, բացի զանազան գիմնադրական առարկաներից, աւանդվում են այլ ևս հայերէն, ռուսերէն, ֆրանսերէն, գերմաներէն և լատիներէն լեզուներ: Յանկացողները կարող են ԴԱՇՆԱԿԻ (բոյալ) վրա ածել սովորել, զրա համար պանսիօնում՝ կայ առանձին մասնազէտ ուսուցիչ: Ուսումնարանում ընդունվում են ԵՐԹԵԻԿՆԵՐ, ԿԻՍԱՌՈՇԱԿԱՒՈՐՆԵՐ և ԲՈՇԱԿԱՒՈՐՆԵՐ: Հասցէն. Թիֆլիս, Վելյամինովսկայա, Գեորգևա. 4-5

ՄԻ ՏԻԿԻՆ կամենում է պատուաւոր հայ ընտանիքներում ստանձնել ԲՕՆՆԱՅԻ, կամ տան ԿԱՌԱՎԱՐՁՈՒՂՈՒ պաշտօն: Գիտէ լաւ հայերէն: Յանկացողները կարող են իրանց հասցէն թողնել Մշակի՝ խմբագրատանը: 2-5

ԳԻՒԳՈՐ ԴԵՂԱՏՈՒՆ
Լաւ սարքած, տան հետ միասին ԾԱԽՎ ՈՒՄ Է ՕԶԵՄՉԻՐԻ աւանում, Սուխումի վիճակում: Պայմանները մասին գրադրութիւն անել պատուով, ուղղելով նամակները՝ Օչեմչիրի, Կիցինսկուն, ԵՄ Մ. Օչեմչիրի (Տսխում. Օքր.), Կիցինսկոյու. 3-3

ՊԱՏԻՒ ՈՒՆԵՄ ՅԱՅՏԵԼՈՒ բողոք ինձ հետ դործ ունեցող վաճառականներին, որ անցեալ ամիսներից ես արդէն հեռացել եմ ԱՂՍԱՑԱՅԱ կայարանից և այսուհետեւ դործ կունենամ ԲԱԹՈՒՄՍԻՄ, որպէս գործակալ Որդիք Բ. Արզումանեանց՝ առևտրական տան: Բացի այդ, ես կընդունեմ կատարելու Բաթումի վերաբերեալ ամեն տեսակ յանձնարարութիւններ կամիսիօնով՝ ապրանքներ գնելու, վաճառելու, տեղափոխելու, մաքսատնից դուրս բերելու և այլն: Հասցէն ԲԱՄՄԵ, Նաբրեժնայա, Գեորգևա, Սուխում. 3-3

ՊՐՈՎԻԶՈՐ Ա. ՇՏԷԻԼԵՐԻ ՄԻՋՈՑՆԵՐԸ
ԱՏԱՄՆԵՐԻ ՑԱԽԻ ԵՒ ՓՅԱՆԱԼՈՒ ԴԵՄ
ՊՈՒՈԼԵԱՆ ԱՏԱՄՆԱԴԵՂ ԿԱԹՈՒՆԵՐ 50 ԿՈՊ.
ԱՌՈՂՋԱՊԱՀԱԿԱՆ ԿՈՎԱՑԻՆԵԱՆ ԱՏԱՄՆԱՅԻՆ ԷԼԻԿՍԻՐ 80 ԿՈՊ.
ԱՌՈՂՋԱՊԱՀԱԿԱՆ ԱՏԱՄՆԱՅԻՆ ՓՈՇԻ 30 ԿՈՊ.

ՅՈՒՆԻԱՐԿԱՆ ԳԵՂԱԳՈՐԾԱԿԱՆ ԱՊՐԱՆՔՆԵՐԻ ԿՈՎԿԱՍԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ ԱԶ Ե Վ. Ս. ՇԱՏՊԱՆՅԱՆԻ ՎԱՐՈՆԵԱՆՆԵՐԻ, ՄԱԿԿԵՐԻ, ՍԷՆԶԻԿՈՎԵԿԻԿՈՒ և ԱՂՄՈՐՈՎԻ ԴԵՂԱՍՆԵՐՈՒԹԻՒՆԸ
ՅՈՒՆԻԱՐԿԱՆ ԳԵՂԱԳՈՐԾԱԿԱՆ ԱՊՐԱՆՔՆԵՐԻ ԿՈՎԿԱՍԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ ԱՏՈՒՆ ԿԱՊՈՒՆԵՐ 50 ԿՈՊ.
ԱՌՈՂՋԱՊԱՀԱԿԱՆ ԿՈՎԱՑԻՆԵԱՆ ԱՏԱՄՆԱՅԻՆ ԷԼԻԿՍԻՐ 80 ԿՈՊ.
ԱՌՈՂՋԱՊԱՀԱԿԱՆ ԱՏԱՄՆԱՅԻՆ ՓՈՇԻ 30 ԿՈՊ.
44-52 (4)

ՎԵՐՆԱԿԱՆ ՄԱՍՆԱԻՈՐ ՀԻՒԱՆԴԱՆՈՑ
Բ. ՆԱԻԱՍԱՐԿԵԱՆԻ
(Կուկիա, Վորոնցովի արձանի հանդէպ)
Հիւանդներին ընդունում են ամեն օր, բացի կիրակի օրերից:
ԱՌԱՍՏԵՆՆԵՐԸ
ՆԱԻԱՍԱՐԿԵԱՆ-9-11 ժ. վիրաբուժութեան (և առամնացալի) սիֆիլիսի և աչքացալի ԲՈՒԿՎՈՎՍԿԻ-10-11 ժ. ներքին, երեխայոց և կանանց ց.
ԿԻՆԻՔԻՆԻ ԻՍԱՀԱԿՍԵՆ-11 1/2-12 ժ. կանանց և երեխայոց ց.
ԿԻՆԻՔԻՆԻ ՄՈՒՆԻՍԿԻՍԿԱՅԱ-12-12 1/2 ժ., կանանց և ներքին ց.
ՊՐՕՏԱՍԵՆ-12-1 ժ. ակնաշիւ, կոկորդի և զթի ց.
ԿԱՐԱՊԵՏԵԱՆ-12 1/2-1 ժ. ներքին և երեխայոց ց.
ԵՐԵԿՈՒՆԵՐԸ
ԳԱԴՍՄՍԿԻ-5-6 1/2 ժ. կաշուի ցաւերի, սիֆիլիսի և վիրաբուժութեան.
ՓՈՒՂԻՆԵԱՆ-5-6 ժ. ներքին, երեխայոց և ջրային ց. (էլեկտրոբերապիա):
ՆԱԻԱՍԱՐԿԵԱՆ-6-7 ժ.
Վճար-50 Կ. համարագրի (կոնսիլիումի) համար առանձին:
Հերթակալ բժիշկ-երեկ. ժ. 9-ից մինչև առ. ժ. 7-ը:
Հիւանդանոցը վերատեսուչ բժշկապետ Նաւասարդեան

ՄԻՇՈՒՆԱՅ
ՄԿՆԵՐ ԿՈՏՈՐԵԼՈՒ ՐԻՍ ԳՈՒՏՄԱՆԻ ՄԻՋՈՑՆԵՐԸ
Գլխաւոր պատրաստողը ԿԻՍԻՍԻՆԻՆԻ ԿՈՎԿԱՍԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ ԱՏՈՒՆ ԿԱՊՈՒՆԵՐ 80 ԿՈՊ.
ԱՌԱՍՏԵՆՆԵՐԸ
ՆԱԻԱՍԱՐԿԵԱՆ-9-11 ժ. վիրաբուժութեան (և առամնացալի) սիֆիլիսի և աչքացալի ԲՈՒԿՎՈՎՍԿԻ-10-11 ժ. ներքին, երեխայոց և կանանց ց.
ԿԻՆԻՔԻՆԻ ԻՍԱՀԱԿՍԵՆ-11 1/2-12 ժ. կանանց և երեխայոց ց.
ԿԻՆԻՔԻՆԻ ՄՈՒՆԻՍԿԻՍԿԱՅԱ-12-12 1/2 ժ., կանանց և ներքին ց.
ՊՐՕՏԱՍԵՆ-12-1 ժ. ակնաշիւ, կոկորդի և զթի ց.
ԿԱՐԱՊԵՏԵԱՆ-12 1/2-1 ժ. ներքին և երեխայոց ց.
ԵՐԵԿՈՒՆԵՐԸ
ԳԱԴՍՄՍԿԻ-5-6 1/2 ժ. կաշուի ցաւերի, սիֆիլիսի և վիրաբուժութեան.
ՓՈՒՂԻՆԵԱՆ-5-6 ժ. ներքին, երեխայոց և ջրային ց. (էլեկտրոբերապիա):
ՆԱԻԱՍԱՐԿԵԱՆ-6-7 ժ.
Վճար-50 Կ. համարագրի (կոնսիլիումի) համար առանձին:
Հերթակալ բժիշկ-երեկ. ժ. 9-ից մինչև առ. ժ. 7-ը:
Հիւանդանոցը վերատեսուչ բժշկապետ Նաւասարդեան

ՍԻՋՈՑ ԽԱՐԲՈՒՄԻ
Օլֆակտորիւմ Նուդիլին՝
Մ. Ա. ՅԻՐՄՈՒՆՍԿԱՅՈՒ.
Բժշկական դէպարտամենտից թղթատրված
ՕԼՖԱԿՏՈՐԻՈՒՄ ՆՈՒԴԻԼԻՆ
Մ. Ա. ԺԻՐՄՈՒՆՍԿԱՅՈՒ
Ճախվում է 40 կոպէկով
Դեղագործական Ապրանքների Վաճառման Կովկասեան Ընկերութեան ԱԶ Թիֆլիսում: 17-50 (2)

Օլֆակտորիւմ Նուդիլին՝
Մ. Ա. ՅԻՐՄՈՒՆՍԿԱՅՈՒ.
Բժշկական դէպարտամենտից թղթատրված
ՕԼՖԱԿՏՈՐԻՈՒՄ ՆՈՒԴԻԼԻՆ
Մ. Ա. ԺԻՐՄՈՒՆՍԿԱՅՈՒ
Ճախվում է 40 կոպէկով
Դեղագործական Ապրանքների Վաճառման Կովկասեան Ընկերութեան ԱԶ Թիֆլիսում: 39-52 (6)